

Luro en de Luma's

Het woud werd dichtter naarmate ze verder liepen.
De takken hingen lager, de bladeren werden groter, en het geluid van de bos dieren veranderde langzaam van vrolijk getjilp naar fluisterend gegrom.

Charlie voelde Lenny's behaarde arm zacht om hem heen schuiven.

“Is het hier gevaarlijk?” vroeg Charlie.

Lenny knikte langzaam.

“Een beetje. Maar wacht maar tot je Luro ziet.”

Bear bromde zacht.

Ineens werd het donkerder. Niet gewoon donker, maar zó donker dat zelfs de vogels stil werden.

De lucht voelde zwaar, en Charlie kreeg kippenvel.

“Wat gebeurt hier?” vroeg hij fluisterend.

Bear keek om zich heen.

“We zijn in de Schaduwzone. De monsters bewegen zich vaak in de buurt.”

Lenny draaide zijn hoofd langzaam in de rondte.

“Luro ...Luro ..” fluisterde hij bijna zingend.

En toen gebeurde het.

Een vonkje.

Eerst klein.

Als een vuurvliegje.

Toen nog één.
En nog één.

Tot een hele zwerm klein lichtpuntjes om hen heen cirkelde,
als dansende sterretjes.

Charlie's mond viel open.

“Wat zijn dat?”

Bear glimlachte breed.
“Luma's”

En tussen de lichtpuntjes kwam een figuur naar voren, klein
maar energiek, met glinsterende ogen, een pluizige staart en
een staf van rank hout, waarin een Luma-lampje zat te
wervelen.

“Luro!” riep Lenny blij.

Luro sprong meteen naar hem toe en vloog bijna in zijn armen.
“Lenny, je bent terug! En...wie is dit?”

“Dit is Charlie,” zei Lenny trots. “Hij heeft mij gemaakt.”

Luro knikte bewonderend.
“Dan ben jij bijzonder.”

Charlie bloosde.

Bear stapte naar voren.
“Luro, we hebben je hulp nodig. De Monsters van het Woud
hebben mijn schip gestolen.”

De Luma's flakkerden onrustig.
Luro's glimlach verdween.

“Dat betekent dat ze verder willen trekken buiten het bos...” zei hij verontrustend.

Bear knikte.

“En dat moeten we voorkomen. Maar we kunnen het niet alleen.”

Luro tikte met zijn staf op de grond.
Het licht in de Luma's werd feller.
Warm. Moedig.

“Dan gaan we ze halen,” zei hij vastberaden.”Maar eerst moeten jullie weten wat jullie te wachten staat.”

Charlie slikte.

“Wat dan?”

Luro keek hem recht aan.

“De Monsters van het Woud zijn niet zomaar monsters. Ze zijn gemaakt van...vergeten dingen.
Dingen die mensen kwijtraakten, weggooiden of vergaten.
En soms...”

Hij wees naar Lenny's vacht.
...”stelen ze ook dingen die ze niet willen vergeten.

Lenny legde zijn hand op Charlie's schouder.

“We vinden het schip terug,” zei hij zacht maar zeker.

Charlie knikte.

Luro hief zijn staf omhoog.

“Dan begint het nu.”

De Luma's vliegen omhoog en vormden een lichtpad door de Schaduwzone.

Een pad...naar de Monsters.

